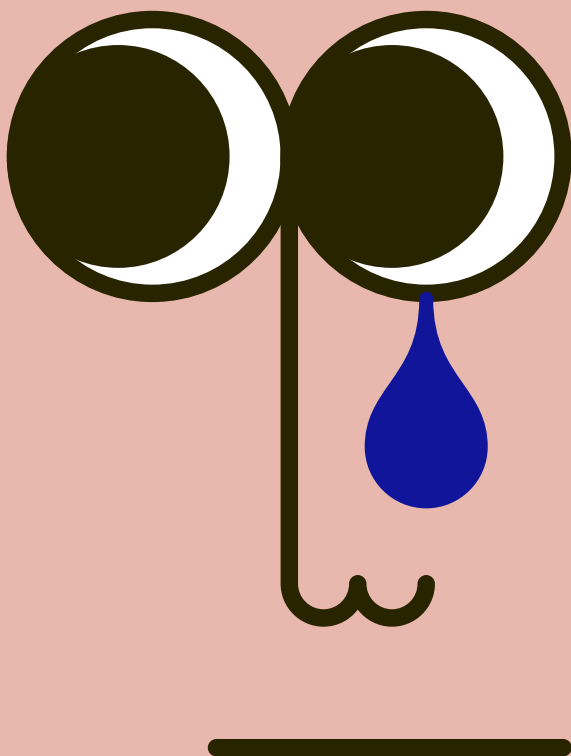
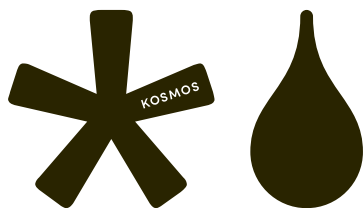

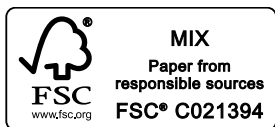
KOSMOS

**TUOMAS
KOKKO**
**TOSI KIVAT
JUHLAT**

**TUOMAS
KOKKO
TOSI KIVAT
JUHLAT**

© Tuomas Kokko ja Kustannusosakeyhtiö Kosmos 2019

ISBN 978-952-7144-84-8

*KOSMOS

Painopaikka: Scandbook, Liettua

Terapeuttien vastaukset sähköposteihini:

1. ”Valitettavasti en voi ottaa uusia terapia-asiakkaita tällä hetkellä.”

2. ”Kiitos yhteydenotosta. Tällä hetkellä kaikki ajat ovat varattuja ja epäsäännölliset ajat sopivat huonosti kalenteriini jatkossakin.”

3. ”Valitettavasti minulla on asiakaspaikat nyt täynnä ainakin tämän vuoden loppuun asti.”

4. ”Kiitoksia viestistäsi! Tällä hetkellä kalenterini on täynnä ja en pysty lähi-aikoina ottamaan uusia asiakkaita.”

5. ”Kiitos sähköpostistasi. En voi valitettavasti ottaa nyt uusia asiakkaita.”

Olen ystäväni 30-vuotissyntymäpäivillä. Niiden teemana on 1980-luku. Hän on vuokrannut juhliaan varten baarin ala-

kerran Kalliosta. Se muistuttaa värivaloi-
neen ja pöytäryhmineen nuorisotilaa.

Kello ei ole vielä edes iltakymmentä,
kun tiedostan olevani tarpeettoman hu-
malassa. Puheeni sammaltaa ja ajatuksen-
juoksuni katkeilee. Eräs tuttavani on pu-
keutunut kivipestyihin farkkuihin ja
Kiss-yhtyeen collegepaitaan, jonka hän
on sullonut housuihinsa.

Hän kävelee luokseni ja katsoo minua
kuin voisin huonosti.

”Siis ootko sä ollut jossain jo ennen ku
tulit tänne?” hän kysyy.

Minusta se on tavattoman kohteliaasti
muotoiltu. Hän antaa ymmärtää, että
käytöksessäni on viitteitä liiallisesta alko-
holinkäytöstä, mutta hän ei sano sitä suo-
raan. Hän osaa piilottaa mahdollisen pa-
heksuntansa uteliaisuuteen.

”Ei en oo”, vastaan.

En tietenkään kehtaa tunnustaa, että
olen istunut itsekseni kotona ja juonut
lasikaupalla halpaa valkoviiniä. Olen lo-
junut keittiön pöydän ääressä läppäril-

läni, selannut internetiä ja kuunnellut Spotifysta Daft Punkia.

”Mut nää on tosi kivat juhlat”, yritän ja pakenen keskustelusta tilaamaan itseleni oluen.

Puoli tuntia myöhemmin istun itsekseni pöydässä. Minua lähestyy nainen, jolla on vaalea tukka ja silmälasit. Hän alkaa jutella. Minusta nainen on viehättävä, koska hän hymyilee ja katsoo silmiin. Hänen otsatukkansa on mitä luultavimmin siistitty hiljattain, koska se laskeutuu pyöreille kasvoille niin kauniisti.

Osaan kuvitella, kuinka vuotta tai kahta myöhemmin sukunimemme ovat samassa postiluukussa ja tuijotan häntä hymyillen aamupalapöydässä.

”No mitä?” hän sanoo ja naurahtaa, kun jään kiinni liian pitkään viipyneestä katseestani.

”Ei mitään”, hymähdän lempeästi ja vastaan hymyyn.

Mutta se ei ole vielä totta. Minun haavekuvani rikkoo syntymäpäiväsankarin

huudahdus mikrofoniin. Seuraavaksi on ohjelmassa tietokilpailu, jonka aiheena on hän itse.

Päätän toimia. Tavalla tai toisella minun on nyt osoitettava orastava mielenkiintoni naista kohtaan.

”Siis tosi hauska tutustua”, sössötän ja ojennan kättäni näennäisen vilpittömästi.

Sillä samalla sekunnilla keskusteluun liittyy minulle tuntematon mies. Hänellä on yllään ruudullinen flanellipaita enkä osaa sanoa, onko hän pukeutunut syntymäpäivien teeman mukaisesti vai osoittaako hän vaatteillaan halveksuntaa sitä kohtaan.

Hän tarttuu vaaleahiuksista naista hellästi kädestä ja silittää tämän kämmenselkää peukalollaan. Hän kumartuu kuiskaamaan naiselle sanoja, joita ei ole tarkoitettu minun kuultavakseni.

He ovat pariskunta.

Minua sekä huvittaa että hävettää. Minut valtaa syyllisyydentunne ”ajatusrikoksesta”. Olen ajatellut naisen viehät-

tävyyttä ja nyt tuntuu kuin olisin paljastunut hänen miesystävälleen. Onko minun kasvoiltani näkynyt, kuinka olen ilahtunut naisen katsoessa minua? Olenko lipsauttanut suustani sopimattomuuden, jota nainen muistelee miesystävälleen, kun he kävelevät syntymäpäiväjuhlista kotiin? Mitä he ajattelevat minusta? Nauravatko he minulle?

Laahustan baaritiskille ja nojaan siihen kyynärpäälläni.

”Kolmostuoppi”, sanon, kun baarin työntekijä ottaa minuun katsekontaktin.

Nostan oluen huulilleni ja kuvittelen pariskunnan kulkemassa aamuyöllä kotiin.

”Mikä se yks tyyppi oli? Ihan ihme jätkä”, nainen sanoo.

”En tiiä. Ei siitä kannata välittää”, mies vastaa ja alkaa jälleen silittää naisen kämmenselkää peukalollaan.

”Hei mä voisin ottaa kans gintonicin”, sanon baarin työntekijälle, joka on jo ennättänyt kääntää selkensä minulle.

Kampin keskuksen pääovilla ihmismie-
ressä ajelehtiessani ajattelen toisinaan,
että haluaisin olla uudelleen nuori.

Viikonlopun tarjoamat mahdollisuu-
det olisivat äärettömät. Saisi tehdä kaikki
virheet ensimmäistä kertaa.

Sen jälkeen sitä nopeasti ymmärtää,
että jos olisi uudelleen nuori, istuisi kui-
tenkin kaikki viikonloput kotona ja tui-
jottaisi kattoon.

Ns. nuoruutta ei nimittäin osaa arvos-
taa ennen kuin se on ohi. En tiedä, mitä
se oli se outo väreily, jonka silloin saat-
toi aistia viikonloppuisin. Se alkoi perjan-
taina iltapäivällä ja vaimeni sunnuntain
kääntyessä itsepäisesti maanantain vas-
taiseksi yöksi. Silloin jokainen tunti tun-
tui merkitykselliseltä. Nyt minä saatan
haaskata kokonaisen lauantai-illan luke-
malla satunnaisia Wikipedia-artikkeleita
enkä pidä hukkaamani aikaa minkään ar-
voisena.

Ja minulla on ikävä ehdottomuutta. En
osaa sanoa, millaisia periaatteita minulla

on ollut, mutta olen luopunut niistä jokaisesta. En tiedä, miksi olen tehnyt niin.

Toisinaan olen miettinyt myös mahdollisuutta, että minua vain vaivaa krooninen masennus. (Nimim. En ole psykiatri, mutta voin diagnosoida)

Voivatko viikonloput tuntua merkitykseltömiltä sen vuoksi?

Voisinko vielä löytää itsestäni periaatteita, joita kunnioittaa ja joiden mukaan elää?

Olenko minä masentunut ja muut ei-masentuneita? (Hymähdän mielessäni tajutessani, että en osaa määritellä ”masentuneen” vastakohtaa.)

Mikäli saisin mahdollisuuden olla uudelleen nuori, en tietenkään käyttäisi aikaani tuijottamalla kattoon. Tämä on lupaus.

Luonnollisesti olen sinut sen asian kanssa, että ns. nuoruus oli ja meni eikä toista tule. Nyt ovat jäljellä vain keski-ikä ja vanhuus.

Sekin on tietysti mahdollista, että minä saatan olla parempi vanhus kuin

nuori. 70-vuotiaana virtsa karkaa ja nivelissä tuntuu mystinen kipu, mutta minulle se kaikki tarkoittaa, että olen vain puhjennut kukkaan.

Psykiatrian erikoislääkäri on viisissäkymmenissä oleva mies, joka olemuksensa puolesta menisi opettajasta. Hän puhuu hitaasti ja rauhallisesti. Katson ulos ja ulkona sataa vettä. Välillä mies katsoo minua silmiin, välillä hän ajautuu tuijotamaan työhuoneensa ikkunasta.

”Näissä lääkkeissä voi olla kaikenlaisia sivuvaikutuksia”, hän sanoo ja nojaa toimistotuolissaan taaksepäin.

”Niin”, vastaan.

Alhaalla sateisella kadulla kolisee raitiovaunu, jota erikoislääkäri kääntyy katsomaan. Niin käännyn minäkin.

”Yksi potilas, miespotilas tossa aiemmin, niin hän sanoi, että lääkkeillä oli sellainen sivuvaikutus, että hän alkoi saada superorgasmeja”, erikoislääkäri puhisee.

Minä en tiedä mitä sanoisin. Päätän siis olla sanomatta mitään.

”Hän sitten sanoi, että kun lopetti lääkkeet, loppui myös ne superorgasmit.”

Mietin kuumeisesti, miksi joudun kuuntelemaan yksityiskohtia minulle vieraan miehen seksielämästä.

”Että sellainen sivuvaikutus oli hänelle sitten näillä lääkkeillä”, erikoislääkäri sanoo ja nojaa jälleen toimistotuolissaan taaksepäin.

Itse en ole tuntenut koskaan ketään, joka olisi saanut masennuslääkkeiden ansiosta superorgasmeja. Tiedän vain tapauksen, jossa silloinen ystäväni hankki itselleen niiden vuoksi leukavian puremalla nukkuessaan hampaitaan yhteen.

En voi olla ajattelematta, onko tuo erikoislääkärin anekdootissa esiintynyt mies jäänyt ikävöimään elämänvaihetta, jossa sairasti masennusta.

Nykypäivän tragedia: mies harrastaa elämänsä parasta seksiä, mutta muun ajan itkeskelee ja miettii, olisiko käytän-

nöllisempää hypätä ikkunasta vai astua junan alle.

”Niin”, minä sanon erikoislääkärille ja olen valmis siirtymään seuraavaan puheenaiheeseen.

Arkielämän keskeisimpiä huolenaiheita:

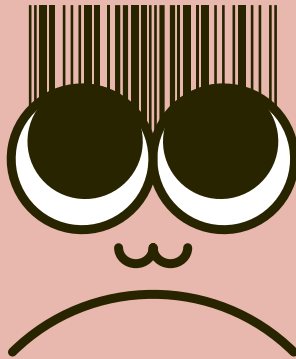
Kuinka voi saada käyttökelpoisia kuvia deittisovellukseen, jos kaikki puhelimessa ja Facebookissa olevat kuvat ovat entisen kumppanin ottamia?

Eikö olisi väärin käyttää Pariisiin suuntautuneella romanttisella viikonloppumatkalla otettua kuvaa, jossa katsoo kameraan, hymyilee ja litistää ”leikkisästi” etusormensa alle horisontissa siintävää Eiffel-tornia?

(Minä vain vitsailen. En ole koskaan käynytkään Pariisissa. En ole varma, olenko koskaan ollut edes romanttisella viikonloppumatkalla.)

Kaikkiaan minä vierastan ajatusta deittisovelluksen käyttöönotosta. Minä vierastan myös ajatusta ”treffeistä”.

**KIUSALLISEN
TARKKANÄKÖINEN ROMAANI
KISS-COLLEGEPaidoista,
FLOW-RANNEKKEEN
PIILOTTELUSTA
VÄHÄVARAISTEN
AVUSTUSJONOSSA, TOSI
KIVOISTA 30-VUOTISJUHLISTA,
PUHELINMYYJÄN
SALATAUOISTA, HUSKYISTÄ,
JOIDEN ULVAHTELUN
SAATTA KUVITELLA
KUULOSTAVAN IHMISPUHEELTA,
EPÄONNISTUNEESTA SEKSISTÄ
JA SEN OIKEAN ETSIMISESTÄ
KUN MYÖS IHAN KUKA
TAHANSA KELPAISI.**

84.2

ISBN 978-952-7144-84-8

9789527144848

Kannen suunnittelu: Tero Ahonen